

Pro děti, které se rády usmívají

Jeníček a Mařenka

Krátká jednoaktovka – děti hrají dětem

Jeníček

Ježibaba a Ježidědek

Maminka

Tatínek

1.

Tatínek: *(Vyjde na scénu, sekera v ruce, chodí kolem, netrpělivý)* **Mordyjé, hromy a blesky, kdepak jsou ty děti. S takovou dneska nic neudělám. Mámo! Mámo, kde jsi!**

Maminka: *(Přiběhne)* **Copak, táto, hoří?**

Tatínek: **Nehoří, ale za chvíli asi bude! Kde jsou děti? Chtěly se mnou jít do lesa a nikde nikdo!**

Maminka: **Neboj se, táto, hned půjdou, jen co vám všem nabalím pořádnou svačinu. *(Odejde)***

Tatínek: *(Nasupeně)* **Pořádnou svačinu... To musí trvat tak dlouho? Vezmu chleba, udělám šmik šmik, vezmu sýr, udělám šmik šmik, a svačina je hotová!**

(Na scénu vběhnou Jeníček a Mařenka. Běží podél sebe, jako by oba drželi proti sobě rámovou pilu a dělají, že řežou)

Jen.+Mař. **Šmik, šmik, šmik, šmik ...**

Tatínek: **Já vám dám šmik šmik! Kde máte svačinu?**

Maminka: *(Vyjde na scénu)* **Tady je. A tady mám pro děti malinký kyblíček, aby nasbíraly borůvky. *(Podá dětem velký kbelík)***

Jeníček: **Jé! Maminko, my jdeme sbírat melouny?**

Tatínek: **Neptej se maminky na takové hlouposti a pěkně si kyblíček vezmi. Tak. Maminko, měj se tady dobře, a my jdeme, děti. Za mnou, do lesa, raz dva! *(Všichni odejdou)***

2.

Mařenka: *(Vyjde na scénu)* **Jeníčku, kde jsi! Kde ses mi ztratil?**

Jeníček: *(Vyjde na scénu)* Já jsem se neztratil, já jsem se právě našel, **Mařenko**. *(Tahá za sebou kbelík a vypadá velmi unaveně, jako by ten kbelík byl hodně těžký)*

Mařenka: **Jeníčku, ty už máš kyblíček plný?**

Jeníček: **Úplně. Uff, to byla šichta.**

Mařenka: **Ukaž?** *(Podívá se do kbelíku)* Tam nic není. *(Jeníček se zasměje a dá se na útěk, Mařenka za ním na jevišti pobíhá, prázdný kbelík v ruce)* Já ti dám plný kyblíček, ty jeden nezbedníku! Já ti dám šichtu! **Vždyť tam nejsou ani ty borůvky, které jsem nasbírala já.**

Jeníček: *(Běží)* **Byly moc dobré, Mařenko, mňam, takové sladké!**

Mařenka: *(Běží)* **On je snědl! Jen počkej, až tě chytím! Já ti ukážu, co je to šichta, já ti ukážu plný kyblíček!** *(Zastaví se, oddechuje)* **Já už nemůžu. Já už se ani nehnu.** *(Svalí se na zem)*

Jeníček: **Já taky ne.** *(Také se svalí na zem)*
(Chvilí je klid)

Mařenka: **Jeníčku?**

Jeníček: **Ano?**

Mařenka: **Je tatínek daleko?**

Jeníček: **Není. Tatínek je tady kousek.** *(Sedne si, rozhlíží se, ukazuje směry)* **Tatínek je támhle ... ne, támhle ... ne, tatínek bude tímhle směrem ... anebo tímhle směrem ...** *(Postaví se a nahlas)* **Tati, kde jsi?**

Mařenka: *(Z lehu si sedne a začne fňukat)* **Tatínek se nám ztratil, co my jenom budeme dělat...Já mám strach, že mě tu uvidí nějaké strašidlo!**

Jeníček: **Já ti poradím, Mařenko. Když si dáš kbelík na hlavu, tak tě neuvidí vůbec nikdo. A pokud tě uvidí, tak se tě lekne a uteče!**

Mařenka: *(Uraženě, postaví se)* **Jeníčku, ty si mě nepřej. Já se ale vůbec nebojím a jsem jenom zvědavá, jak najdeš cestu domů. To jsem tedy opravdu zvědavá.**

Jeníček: **Já si poradím, Mařenko.** *(Rozhlíží se, uvidí někde na boku židli)* **Sleduj!** *(Jde k židli, vyleze na ni, dělá, že je to náročné. Pak se začne rozhlížet)* **Támhle je světýlko!**

Mařenka: **Kde?**

Jeníček: **Támhle přece!**

Mařenka: **Ale já nic nevidím!**

Jeníček: **Až přijdeme domů, Mařenko, tak tě pošlu k očnímu.**

Mařenka: *(Dupne si)* **Já nehraju, ty jsi na stromě a tam je lepší výhled!**

Jeníček: *(Seskočí ze židle)* **Správně, sestřičko, máš dobrý postřeh. Jdeme!** *(Jde za scénu, Mařenka zamračeně za ním)*

3.

Ježibaba: *(Vyjde na scénu, v ruce koště, sedne si na zem a zamračeně si koště prohlíží)* **Co zase s tebou je? Převodovka je dobrá, jojo, tadyhle se dívám, paliva je dost, startér funguje, tak proč nefunguješ ty? Fáry kapy myš má drápy, já babička nebohá abych teď chodila pěšky.** *(Postaví se a začne s koštětem zametat podlahu)* **Vidíš? To máš za to. Kdyby jsi nestávkovalo, tak s tebou nebudu zametat.**

Zametá a zpívá si:

**Když košťátko nefunguje
to mě vůbec nebaví
chodit pěšky, to je hrůza,
to mě vždycky unaví.**

(Zametá a zajde za scénu)

(Za chvíli vyjdou Jeníček a Mařenka)

Mařenka: **Jeníčku, podívej, tady je nějaká chaloupka!**

Jeníček: **Chaloupka? Spíš mi to připadá jako nepovedená kůlna** *(obchází, prohlíží), tady to je nakřivo, tady se rozpadá zeď* *(sehne se, zvedne perník)* **podívej, tady se po zemi válí kus střechy...** *(zarazí se, přičichne k perníku),* **Mařenko, ten došek voní!**

Mařenka: **Ukaž?** *(Vezme perník, přičichne k němu)* **Jako bych cítila perník.** *(Malounko uždibne)* **Jako bych ochutnávala perník...** *(Pořádně se zakousne)* **Jako bych jedla perník!**

Jeníček: *(Mluví k divákům)* **Vidíte? Ani mi nedá kousnout. Ale já si poradím. Já se podívám na střechu a možná ještě nějaký perník najdu.** *(Obchází okolo)* **Kde já jen na tu střechu vylezu ... Aha, tady bych mohl ... tady ... hop ...** *(vyleze na střechu, tj. stůl apod.)* **Jé, perníková střecha!**

Mařenka: **Perníková střecha? Já ji chci taky vidět!**

Jeníček: *(Už do sebe láduje perník, mluví plnými ústy)* **Ty jsi holka. Ty nahoru nevylezeš!**

Mařenka: **No dovol? Náhodou vylezu, podívej.** *(Vyleze nahoru)* **Jejda, samý perník!**

(Oba dva pojídají perník a slastně u toho vzdychají)

4.

- Ježidědek: *(Vyjde na scénu, zamyšleně se škrábe po rozčuchané hlavě)* **To je ale divné, jako by mi někdo lozil po střeše a olupoval perníček. *(Volá směrem na střechu)* Kdopak mi to loupe perníček?**
- Mařenka: **To nic, to je jen Jeníček!**
- Ježibaba: *(Vyjde na scénu, udivěně)* **Jeníček? Jaký Jeníček?**
- Jeníček: *(Vyleká se, dělá na Mařenku škaředé obličej a ťuká si na čelo)* **To nebyl žádný Jeníček, to byl jen větříček!**
- Ježidědek: **Větříček, aha. Já jsem si hned říkal, že se mi jen něco zdá. *(Protáhne se, zívne)* Pojd', bábo, jdeme se trochu natáhnout. *(S Ježibabou odejde)***
- Jeníček: **Ty jsi ale hloupá, vždyť jsi nás mohla prozradit!**
- Mařenka: *(Udělá na Jeníčka andělsky nevinný obličej)* **Jen tebe, Jeníčku...**
- Jeníček: *(Oči v sloup, teatrálně vzdychne)* **Ach jo...**
(Oba dále obírají střechu)
- Ježibaba: *(Za chvíli vyjde na scénu, naštvaně za ní hned Ježidědek)* **Fáry kapy myš má drápy, tady se nedá spát! Kdo nám to zase loupe perníček?**
- Jeníček: **To nic, to je pořád jenom větříček!**
- Ježibaba: *(Mluví přehnaně)* **Aha, větříček! To je dobře, aspoň můžu klidně odpočívat.**
- Ježidědek: *(K Ježibábě, výrazně se přitom šklebí)* **Já ti dám větříček! Vítr přece nemluví...**
- Ježibába: **Fáry kapy myš má drápy, já se nachytat nenechám. *(Štouchne do Ježidědka, nahlas směrem ke střeše)* Jdeme si lehnout!**
- Ježibába a Ježidědek: *(Tišeji k divákům)* **Tůdle! Jdeme na průzkum. *(Nahlas směrem ke střeše)* Už jdeme, už spíme... *(Jdou a třískají nohama do země, těsně předtím, než by zašli za scénu, se zarazí, otočí se, dají si prst na ruku, udělají na diváky výstražné pssst a pak se pomalu plíží kolem střechy. Jeníček ani Mařenka si jich nevšimnou. Oba obě děti opatrně obejde a pak na ně vybafne)* Ha! Už vás máme!**
- Mařenka: **Pomoc, loupežníci!**
- Ježibaba: **Dovol, vypadáme snad jako nějakí zpustlí loupežníci? Ne, já jsem baba ježibaba.**
- Ježidědek: **A já jsem dědek Ježidědek!**
- Jeníček: *(Opatrně)* **My ... jsme ... větříček ...**
- Ježibaba: **Já vám dám větříček, já vám dám perníček!**

Ježidědek *(Zarazí se, přemýšlí, odtáhne bábu a říká k divákům)* **To není špatný nápad. My jim dáme perníček a perníček a perníček....**

Ježibaba *(ukazuje na sobě)* **a oni budou kynout a kynou a kynout...**

Ježidědek **Mňam mňam, už se těším, bude hostina!**

Ježibaba *(Mluví k Jeníčkovi a Mařence, najednou je sladká jako med)*
Dětičky moje, zlatíčka moje, pojdte k ježibabičce na návštěvu, perníkem vás pohostím, sladkostí vám dopřeji, modré z nebe vám snesu...

Mařenka: **A kdo snese mě ze střechy?**

Jeníček: **Hohoho, holka, neumí slézt ze střechy, hohoho, holka, neumí slézt ze střechy...**

Mařenka: *(Uraženě)* **Umím, abys věděl! (Sleze, naštvaně) Já půjdu k babičce na návštěvu a tebe tu nechám!**

Ježibaba: **Jen pojd', holčičko, jen pojd'. (Obě zajdou za scénu)**

Ježidědek: **A co ty chlapečku, půjdeš taky na návštěvu?**

Jeníček: *(Slezl mezitím ze střechy)* **Proč bych nešel? Když se nebála Mařenka, nebojím se ani já. Podívejte, už jdu. (Zajde za scénu)**

Ježidědek: **To mám radost, velkou radost...**

Ježibaba *(Zpívá nebo jen tak přednáší)*
**Velkou radost z toho mám,
na dětech si pochutnám,
až přiberou trochu více,
podusím je na paprice,
zapráším je moukou lehce,
ať chutnají hodně křehce,
ať chutnají ještě více
přidám vývar z borovice.**

(Zarazí se, pauza)
**Nebudu čas přece ztrácet,
bylo by s tím hodně práce.
Tak si říkám, že je stačí
upéct pěkně na pekáči!**

(Odběhne za scénu)

5.

(Chvíli je klid)

Mařenka: *(Za scénou)* **Jeníčku, já už nikdy nechci vidět ani jeden bonbón, já už nemůžu.**

Jeníček: *(Za scénou)* **Já už taky nemůžu!**

Ježibaba: *(Vyjde na scénu)* Ty dnešní děti jsou nějaké divné. Místo aby pořádně jedly perníček a hezky tloustly, pořád se mě ptají na zeleninu a na nějaké vitamíny. Co to je? ...Jeníčku, chlapečku můj sladký, ukaž mi svůj prstíček...

Jeníček: *(Za scénou)* Já nejsem žádný sladký chlapeček.

Ježibaba: Tak dobře. Jeníčku, chlapečku můj zeleninový vitamínový, ukaž mi svůj prstíček... *(Odněkud se vysune prst, ježibaba ho prozkoumá, našťvaně)* Schovej si to párátko, vždyť mi s tím propíchneš ruku! *(Prst zmizí, ježibaba k divákům)* Tak dlouho už je krmím a děti jsou pořád jako vyžlata. Ale já už čekat nebudu, já už mám na ně chuť. A dědek až se vrátí, musí mít večeři! *(Dívá se někde jako do pece)* Ohýnek krásně hoří, to jsem ho ale pěkně rozpálila, to mám radost, a teď si půjdu dělat večeři. Už se mi sbíhají sliny. *(Zajde za scénu, hned vyjde zpět, za ruce s sebou vede Jeníčka a Mařenku)*

Jeníček: Co s námi chcete dělat?

Ježibaba: Nic se neboj, chlapečku, já si vás jenom upeču a s dědkem vás pak sníme.

Mařenka: Jeee...

Ježibaba: Počkejte tady, já si zajdu pro nějaké koření. *(Zajde za scénu)*

Mařenka: Co budeme dělat?

Jeníček: Musíme rychle něco vymyslet.

Ježibaba: *(Vyjde na scénu, v ruce drží lopatu)* Podívejte, dětičky, co mám!

Jeníček: To je lopata. No a?

Ježibaba: To je lopata na vás, holenkové, na té vás pěkně šoupnu do pece. Já totiž lopatu používám místo pekáče.

Jeníček: *(Nenápadně mluví k Mařence)* Mařenko, já mám nápad, ale musíš dělat všechno podle mě. Ano? *(Mařenka jen kývne)*

Ježibaba: *(Odloží lopatu, vytáhne sáček)* Hezky se skloňte, ať si vás můžu pěkně posolit. *(Děti se skloní, ježibaba dělá, že je solí, po hlavě, po rukou ...)* Sůl, to je základ, bez ní by to nešlo. A tady ještě mám jiné koření, *(vytahuje, opakuje totéž co se solí)* moje nasušené bylinky, ještě trochu po kapsách *(sype dětem koření do kapes)* a je to. *(Vezme lopatu)* Dětičky, nasedat!

Jeníček: My to prosím neumíme.

Mařenka: *(Jako ozvěna)* My to prosím neumíme.

Ježibaba: Vy neumíte sedět na lopatě?

Jeníček: Ne.

Mařenka: Ne.

Ježibaba: **Co vás v té škole učí? To přece nejde, taková základní znalost a oni to neumí.**

Jeníček: **Ukažte nám to, babičko...**

Mařenka: **Ukažte nám to, babičko...**

Ježibaba: **To je dneska mládež, člověk by nevěřil. *(Podá Jeníčkovi lopatu)* Podrž to. *(Sedá si na lopatu)* Ajajaj, moje záda... Vidíte? Takhle se usadíte, pořádně, abyste nespádli, až vás budu strkat do pece.**

Jeníček: **A jak se strká do pece?**

Mařenka: **Jak se strká do pece?**

Ježibaba: **Přece úplně normálně! Já to nechápu, to za našich mladých let nabývalo, my jsme byli učenlivé děti. To se musí otevřít pec *(Mařenka na okraji scény dělá, že otevírá pec)* a pak se lopata do pece vrazí. A hotovo.**

Jeníček: **Johó, do toho! *(Strká lopatu i s ježibabou do pece, Mařenka přiskočí a pomáhá mu)***

Ježibaba: **Co to děláte? Nechejte toho, lekce už skončila! *(Je zasunutá za scénu)* Tady je horko, já hořím, já se opálím, fuj, já se nerada opaluji, pomoc!**

Mařenka: **Nebude ji to bolet?**

Jeníček: **Bude, a bude mít puchýře a bude opálená jak topinka. To má za trest, že nás chtěla sníst. Ale když si potom lehne do vody, tak ji to všechno přejde.**

Ježibaba: ***(Za scénou)* Do vody ne, fujtajbl!**

Jen.+Mař. ***(Rozesmějí se)* Hurá, jdeme domů! *(Odběhnou)***

(Konec pohádky)